

Matas canvia d'imatge

Jaume Matas, president balear, ha canviat radicalment la seva estratègia, si més no quant a imatge. En tots aquells debats en què abans de les eleccions generals feia ostentació de crispació, ara intenta aparentar moderació, diàleg i tarannà negociador.

“**I** em de fer autocrítica”, deia la setmana passada a Madrid Jaume Matas. El president balear s’ha-

via desplaçat a San Lorenzo de El Escorial per participar en un curs d’estiu de la Universitat Complutense. Matas assegurarà que cal aprendre la lliçó dels tres dies “que van canviar el signe de les eleccions generals”, després dels atemptats de l’11-M. Es mostrarà partidari que el seu partit s’expressi en “un llenguatge adequat” que transmeti el missatge “de centre reformista” que és el propi, assegurarà, del PP. Dit d’altra manera, el president illenc creu que ha fallat la imatge. Pel seu compte, Matas ha reorientat d’una forma absoluta la imatge i propaganda del seu govern i partit a Balears. De fet, ell mateix ha adquirit la imatge radicalment contrària a la que conreava abans de les eleccions generals.

No hi ha dubte, a més, que aspira a convertir-se en un element important dins del PP estatal, ara que aquest partit ha de fer el seu congrés, el pròxim octubre. Les seves declaracions, així com la pràctica a Balears i també d’altres signes que ha anat deixant caure durant els darrers mesos, amb projecció en tot l’estat, podrien situar Jaume Matas, directament o indirecta, com un dels pesos pesants de l’equip directiu de Mariano Rajoy. Bé assumint un càrrec als òrgans màxims del PP, en el congrés, o bé delegant aquesta presència –que és un dels rumors que corren per Palma– en la seva mà dreta, la vicepresidenta del Govern, Rosa Estaràs, la

qual, cal recordar, va ser diputada el 2000 i sempre ha gaudit de la confiança de la cúpula conservadora de Madrid.

Nova estratègia, nova imatge. Les manifestacions realitzades a El Escorial són la prova pública d’un canvi molt profund en l’estratègia de Matas. Que li ha sortit rodó. El president balear ha deixat enrere els segells que l’identificaren des que va accedir al seu càrrec –el juliol de 2003– fins a les eleccions generals d’enguany. Durant aquest període optà nítidament per l’espiral de confrontació amb tot aquell sector que no s’avingués amb ell. A més, excel·lí en l’exhibició pública de l’enfrontament. És a dir, la crispació. Era una estratègia basada en una imatge “*sin complejos*” que caracteritzava, d’Aznar cap avall, tot el PP. Els anuncis de política lingüística, els menyspreus als opositors de les anunciades obres d’infraestructura, els insults al tripartit de Catalunya, etc., van ser els segells més evidents d’aquesta política d’imatge. De sobte, el resultat electoral el deixà gairebé fora de joc. A Madrid, un Govern socialista, quan estava segur que el seu amic Rajoy seria president. A Balears, una oposició que, tal com era raonable pensar-ho, hauria d’haver crescut i provocat molts maldecaps i problemes al Govern balear i a la majoria conservadora. Va ser en qüestió d’unes poques setmanes, d’un mes com a molt, que Matas reorientà la política de gestos que, ara, comença a fer-se evident. Amb el Govern de Zapatero s’ha mostrat dur,

però alhora negociador, fugint d'adoptar una imatge victimista. Just al contrari: en lloc d'esperar que Madrid l'ofegàs i així poder "plorar", ha pres la iniciativa, sempre mantenint-se obert al diàleg i a la negociació. Li ha sortit perfecte. Ha aconseguit que el president Zapatero li doni seguretat que rebrà el finançament, ja signat, amb el Conveni de Carreteres. Els projectes que queden al marge —finançament de sanitat, educació, d'altres infraestructures...— diu Matas que està segur que es podran "negociar". Encara que no aconseguís res més, en té prou per presentar com un èxit el que ja ha aconseguit. I li quedaria el recurs d'acusar els socialistes de castigar Balears, més que com a exercici de victimisme, com a mostra de la perversitat de Madrid davant d'un Govern illenc que s'ha batut a fons en benefici dels ciutadans illencs. Imatge sobretot, sí, però efectiva. Li està sortint bé. Amb l'afegit que ha descol·locat el PSOE balear, que encara no ha sabut trobar un discurs per oposar-se-li.

Pel que fa a política lingüística, també ha canviat la imatge. D'animar la crispació, ha passat a pretendre passar per dialogant i negociador amb tothom. Ha rebut l'Obra Cultural Balear, ha posat al front de l'Institut d'Estudis Baleàrics un professor universitari —Gabriel Janer Manila— gens sospitós d'anticatalanisme, i els anuncis fets el gener passat pel conseller d'Educació i Cultura, Francesc Fiol, no s'han concretat més que en part. En la que sap que menys oposició tindrà. Canvis de fons? No. Però sí d'imatge. Respecte a les relacions amb Catalunya, passa igual. De l'insult ha passat a fer veure que hi col·labora. Com s'exemplificà el 19 de juliol amb el sorprenent anunci en què expressava el seu desig de sumar-se a l'euroregió, quan només poques setmanes abans encara la considerava font de tots els mals. Com que l'euroregió no és res encara concret, té marge per fer aquest discurs alhora que fa passes tangibles en favor de "l'eix de la prosperitat" (Balears-València-Madrid). En tot cas ha prescindit del discurs de la confrontació. Nova mostra d'imatge de moderació, sense canvi real de fons. Així ho està fent amb tot. El seu discurs d'El Escorial permet deduir que és, justament aquesta imatge, la que pre-

Jaume Matas, president del Govern Balear, ha sabut adaptar-se al canvi de govern a Madrid. Ara adopta un discurs aparentment més moderat i dialogant.

tén que faci seva tot el PP. Es podria dir que aspira a sumar-se al grup dirigent del PP d'imatge més moderada (el mateix Rajoy, Josep Pigué, Gallardón...) i deixar enrere la crispació gratuïta que caracteritzà, sobretot i entre d'altres, Aznar.

A efectes estrictament balears, el canvi radical en la forma li està reportant, a Matas i al PP, uns beneficis fàcilment detectables. El partits d'oposició —immersos en els processos congressuals— no han pogut o no han sabut encara trobar un discurs per contrarestar la nova imatge del president i del partit governamental. Caldrà esperar a veure què fan el PSOE, PSM, EU-Verds a partir de la pròxima tardor. Però el fet és que en aquests últims mesos, després del 14-M, quan tot feia suposar que serien els pitjors per als conservadors balears, Matas ha sabut canviar la seva política d'imatge de forma tan radical i intensa que ha descol·locat tota l'oposició i ha aconseguit

acabar el primer quart de la legislatura d'una forma si no òptima, sí bastant bona per al seus interessos. Ja pot mostrar projectes concrets —carreteres— en marxa i ha estotjat els discursos de la crispació substituïnt-los per la moderació de formes.

I més encara: ha passat a liderar el discurs de la reivindicació autonomista. La setmana passada s'anuncià que el president volia que Balears assumís la condició formal de "nacionalitat" a l'Estatut que es pretén reformar, quan només fa quatre mesos menyspreava la simple reforma estatutària. Estratègia d'imatge autonomista i, alhora, és clar, estratègia política al servei del PP, oposat a reformes d'Estatut com el català: com diu Matas, ell tan sols vol el mateix que els catalans. Nova imatge de Matas, en fi, que ara, a partir d'El Escorial, pareix que vol exportar a tot el PP estatal.

Miquel Payeras